

ניצוצי אור זידיטשע

מאמדי ב"ק אדמו"ר מזידיטשעב שליט"א

גליון ל'

ברשת שמיני תשכ"ה

נתייסד ע"י כ"ק מרן אדמו"ר זצקללה"ה
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כתיבה עריכה וניהול: אברהם אבא צוקרמן
הגהה וביקורת: מרדכי בצלאל גולדברג
עיצוב ועימוד:

Koteret.imud@gmail.com

יוצא לאור על ידי קהל חסד לאברהם זידיטשוב
3135 W. Devon Ave.
Chicago IL 60659

לקבלת הגליון מידי שבוע באימייל, נא לשלוח אימייל ל-
nitzoitzei@gmail.com

ניצוצי אור זידיטשוב

מאמרי ב"ק אדמו"ר מזידיטשוב שליט"א

גליון ל'

פרשת שמייני תשפ"ה

נתייסד ע"י כ"ק מרן אדמו"ר זצקללה"ה
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תוכן הענינים

מאמדי הפרשה

מאמר א'

תעבדון את האלוקים על ההר הזה - מטרת הפסח ללימוד התורה.....ז
אחר פסח בימי ההכנה לקבלת התורה יש להתחזק בלימוד ויגיעת התורה וחשיבות
חיווק לימוד התורה בצוותא חדא בבית המדרש דווקא
צפרא דשבתא פרשת שמיני תשפ"א

מאמר ב'

ביאור ענין מספר אותיות ותיבות התורה.....יא
ענין 'מספר' בעולם מורה על התקדמות ועליה ובכל מצב וענין בבדיאה יש
תמיד 'מספר' ששייך כל דבר זה לזה וכן הוא באותיות התורה וזה ענין מצוות
ספירת העומר
של"ס פרשת שמיני תשפ"א

מאמדים חדשים

מאמר א'

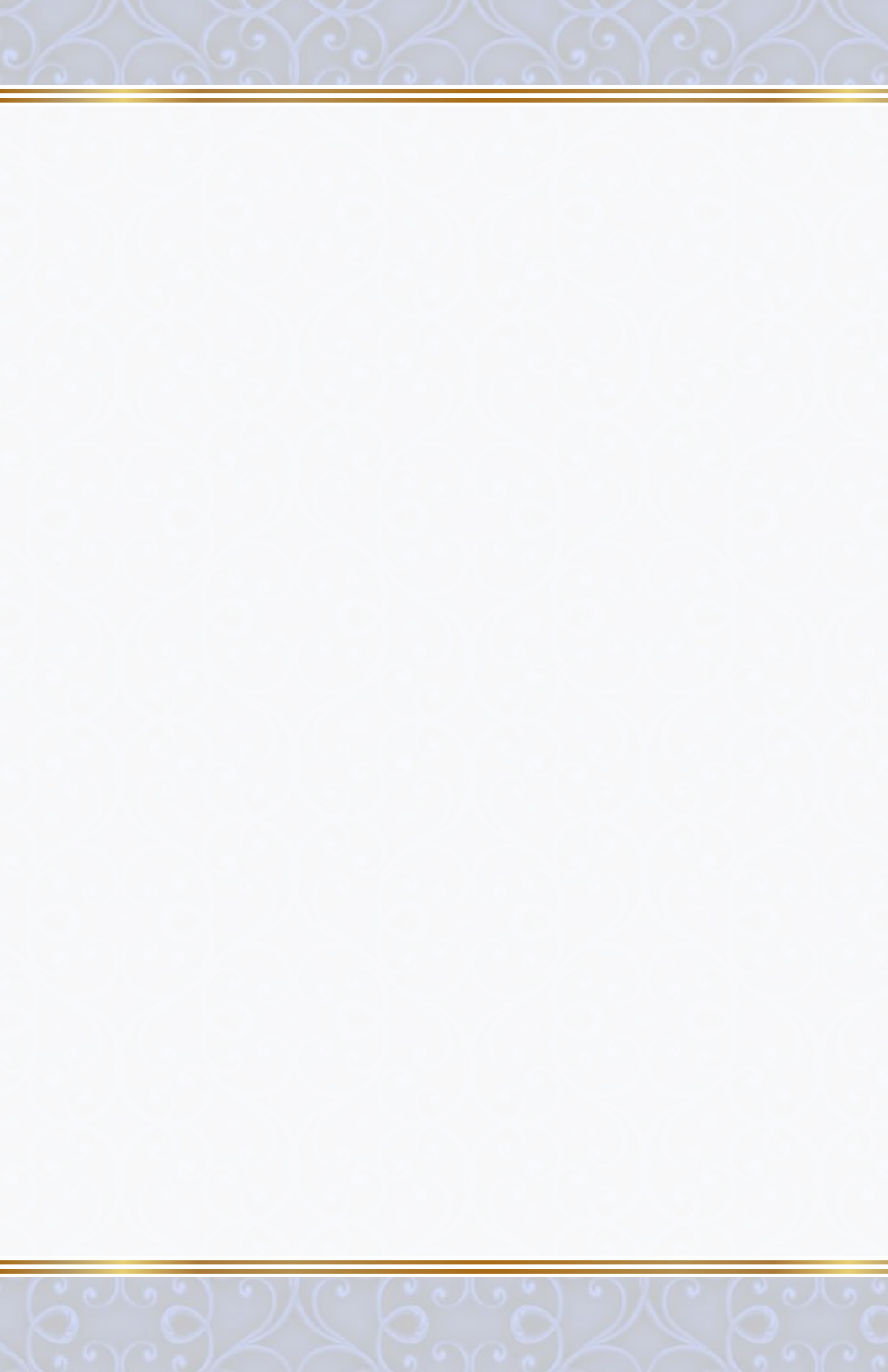
עבודת הימים שאחר פסח.....כא
יצ"מ הייתה באופן שרק אח"כ הבינו את הנס וזכו לומר שירה וזה לימוד לכל אדם
לעבודת הימים שאחר פסח
שביעי של פסח תשפ"ה

מאמר ב'

מאמר וזיהא אם שכח תשכח את ה' אלוקיך.....כד
עבודת שביעי של פסח וביאור שם 'אחרון של פסח' בהשגת קישורינו וחלקנו בו
יתברך בשלמות נגד 'בעל צפון' שניסה להשכיח מישראל שהם חלק אלוך קדוש
אחרון של פסח תשפ"ה

מאמרי
הפרשה

תעבדון את האלוקים על החר הזה - מטרת הפסח ללימוד התורה

אחר פסח בימי ההכנה לקבלת התורה יש להתחזק בלימוד ויגיעת התורה וחשיבות חיזוק לימוד התורה בצוותא חדא בבית המדרש דווקא

צפרא דשבתא פרשת שמיני תשפ"א

א.

בעצמו את הרה"ק בעל אמרי חיים שנה אחת אחר ליל הסדר שנכנס לחדרו אחר העבודה הגדולה והתשוקה העצומה למצוות, וסיפר שהציץ לראות מה יעשה האמרי חיים עתה, וראה שמחה את כפיו בשמחה והתרוממות ומיד ניגש להוציא גמרא באומרו 'הלא כל מטרת הסדר הוא 'בהוציאך את העם ממצרים תעבדון אל האלוקים על החר הזה' היינו הכנה לקבלת התורה, ואם כן כל המטרה היא לימוד התורה', וכך התיישב האמרי חיים ללימוד בחשק נפלא ומרומם. והנה אף מי שלא נהג כמו האמרי חיים מיד אחר ליל הסדר להתישב ללמוד בחשק.. אבל עתה אחר עבור ימי הפסח, בעומדנו כה בימי ההכנה לקבלת התורה, ימי

ידועה ומפורסמת היא אהבתו הגדולה והאש קודש שהיה להרה"ק בעל אמרי חיים מוויז'ניץ זצוק"ל לגדול קדושת ליל הסדר, משך כל השנה היה מדבר על מעלת ליל הסדר ותמיד היה מצפה וממתין מתי תבוא לידו, בכל חודשי החורף היה תמיד מתכוון ומדבר על חג הפסח וליל הסדר שבאים בחודש ניסן.

ובליל הסדר עצמו היה נראה כאילו לא אכל ולא שתה ימים ארוכים, והיה ניגש למצוות בצפייה ובתשוקה נפלאה כאילו מעולם לא קיים מצוות אלו, תאוה גדולה ולהיטות נוראה שהייתה לו למצוות הלילה הזה, זה היה החיות והברעץ שלו כל חייו.

והנה סיפר לי אחד שראה

לקבל את התורה, והוא הזמן הכי ראוי ליקח הגמרא עם ברע'ן וחשק לקיים תכלית יציאת מצרים לקבל התורה בשמחה ובאהבה.

ספירת העומר הנעלים, מן הראוי לזכור ולהתחזק בענין לימוד התורה, שהרי עתה אחר יציאת מצרים, כל המטרה והתכלית היא

ב.

כל הדבורה בשלמותה נפלה לדבש, חיישינן מפני שהיא בריה ואינה בטלה בדבש, אמנם בתורה הקדושה יש כוח יותר שעל ידי עמל ויגיעת התורה כראוי, הרי יכולה היא לשנות ולהחליף ולתת כוח ואנרגיה אף למי שהוא טמא לגמרי כמו בריה שלמה בטומאה, שיכול לשנות ולטהר עצמו בשקידת התורה כראוי, וכל כולו משתנה לטובה על ידי התורה.

והדבר הזה ניכר בין לומדי התורה וחובתי בית המדרש, שאחר הלימוד ועסק התורה, אפשר לראות ולהכיר בכל ענייניו שעושה, שעתה הוא מתנהג שונה, הוא נעשה עדין ומרומם יותר, וזה בכל לימוד שלומד, הן בנגלה או באגדה, בהלכה ובמוסר ומחשבה, כולם יש בהם כוח נפלא ומיוחד לרומם את האדם ולשנות את מצבו בכלליות שיהיה אדם אחר וטהור יותר ממה שהיה קודם.

ומן הראוי לזכור ולהזכיר ולשנן את מעלת וקדושת התורה, שיש בה כוח מיוחד על ידי העסק בתורה לשנות את האדם לגמרי ממצבים שפלים וקשים לעליה נפלאה על ידי לימוד התורה הקדושה.

וכפי שהביאו הרבה בספרי מוסר ומחשבה מה שנמשלה התורה לדבש כנאמר (תהלים יט, יא) "וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנֶפֶת צִיּוֹפִים" מפני שיש בה בתורה כוח מיוחד כמו דבש שעל פי דין קיימא לן (שו"ע יו"ד סימן פא סעיף ח) שרגלי וחתיכות הדבורים שנשתקעו בתוך הדבש, הרי הדבש מותר, מפני שהם בטלים בתוך הדבש, כי יש כוח בדבש לשנות את החתיכות הללו מהיותם שרץ טמא לדבש טהור, וכמו כן התורה הקדושה יש לה כוח לשנות ולהחליף את האדם מהיותו טמא שיהיה טהור לגמרי.

וביותר, שבתורה יש כוח יותר מדבש, כי בדבש קיימא לן דאם

ג.

אבל על כל פנים הוא מתחרט ואינו מרוצה ממה שעשה.

וזה יש להעמיס בלשון המקרא הנ"ל, שדוד המלך היה הולך לשאר עניינים אלא שרגליו הוליכוהו לבית המדרש כדאיתא בחז"ל (ויקרא רבה לה, א), והיו אותם העניינים והחדשות וההתעסקויות השונות הם היו אלו ש'אומרים לי' בית ה' נלך, היינו שאותם עצמם הם היו אלו שאמרו לו שחבל לו לשרוף זמנו עליהם ועדיף שילך לבית המדרש לעסוק בתורה, ואז לא יתחרט ולא ירגיש ריקנות זו ששרף זמנו לריק אלא מילא עולמו בקדושת ומעלת התורה הקדושה.

והמשך הפסוק דכתיב 'בית ה' נלך' בלשון רבים יש לרמז הענין ללמוד בבית המדרש בצוותא חדא וברבים, כי אמנם יש אופנים שונים ללימוד התורה על ידי טלפון וכדומה, אבל אין זה דומה לההולך לבית המדרש לישב בין החכמים ברבים, שאז הוא תורת חיים שחי בקרבו את התורה, ולא רק שומע מרחוק, אלא כל כולו בתוך חיי התורה הללו.

וגם יש קדושה עילאה לתורה הנלמדת בבתי כנסיות ובבתי

בקרא דתהלים (קכב, א) "שיר המעלות לְדָוִד שִׁמְחָתִי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית ה' נִלְכָּה" ויש לדקדק מדוע אמר דוד 'באומרים לי' בלשון רבים, וכי מי הם אותם רבים האומרים לו שהולך לבית ה'.

וכן יש לדקדק בהמשך הפסוק שגם כתיב שרבים באים עמו לבית המדרש, שאין כתיב שדוד עצמו ילך לבית המדרש, אלא אמר הכתוב 'נלך' יחד בלשון רבים, ומי הם אותם רבים שבאים עמו לבית המדרש, ויש לבאר הפסוק.

ואולי יש לומר בדרך רמז, שהלא טבע האדם הוא להיות מרוגש ומתעניין בחדשות ובפוליטיק ולידע את הנעשה בעולם וכו', והיום קל מאוד לדעת ולהגיע לכל הדברים הללו, ושורפים שעות ארוכות בידיעת החדשות ובשיחות סרק והבל אודות כל עניינים הללו, והנה בדרך כלל הרגשת האדם אחרי שיחות כאלו הוא הרגשה רעה ששרף את זמנו לריק ואין לו שום תועלת והנאה ממה שפספס ודיבר ענייני חדשות ופוליטיק וכדומה, ואמנם הרגשה רעה זו לא תעצרנו מלדבר עוד בזה..

ידי שאחד בא ללמוד, נמצא מלמד לאחרים לעשות כמוהו, וגם תהא אווירה של תורה וקול תורה בבית המדרש ונמצא נוטל שכר כנגד כולם, שאינו דומה רבים העושים את המצווה למעטים העושים אותה, ולכן כתיב בלשון רבים 'נלך' שיחד ילכו ללמוד בבית המדרש באחדות ואהבה, וזהו שלמות עסק התורה.

מדרשות שהם בית המקדש מעט ומעלתם גדולה לאין שיעור, כמו שהתפילה בבית הכנסת חשובה טפי. וכן מצד הרבים הלומדים הנמצאים שם, או חברותא או שיעור, העיקר שהוא חי בתוך התורה, ולא רק לעצמו בשמיעה בטלפון וכדומה.

ועוד נוסף לו זכות הרבים, שעל

ד.

נפשו לקבל על עצמו עוד שעות של נצחיות ומעין עולם הבא כבר בעולם הזה על ידי עסק התורה, וכל הדברים האחרים המפריעים את התורה, יאמרו לאדם שילך לבית ה' לרוב הנאתו ותענוגו שם.

וכן בית יעקב אלו הנשים החשובות, צריכות לעודד את האנשים לילך ללמוד בבית המדרש, וזה זכותן הגדולה על אף הקושי שבדבר, וזה מביא שמחה והתרוממות לבית, שאף הם זוכות ל'שמחתי באומרים לי בית ה' נלך' שאם האיש הולך לביהמ"ד, כל הבית מתמלא שמחה.

ויעזור השי"ת שבקרוב נזכה כבר לראות ולשמוח באומרים לי בית ה' נלך, הוא בית המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו.

ועתה לקראת זמן הקיץ הבא עלינו לטובה, מן הראוי לחזק ולהתחזק בענין זה, וכל אחד יכול למצוא לעצמו איזה שעה בסדר יומו או אפילו עשרים דקות בכל יום, או אפילו שעה אחת בשבוע, כל אחד לפי דרגתו ישתדל למצוא זמן להוסיף לבוא לבית המדרש ללימוד בצוותא חדא.

ותיתי לן שברוך השם כאן בבית המדרש דולק האור משעה חמש לפנות בוקר עד אחר שתיים עשרה בלילה, ויש ספרים ויש משקה חם לשתות והרבה הרבה שיעורי תורה בכל השעות, שיעורי דף היומי ועמוד היומי ומשנה ברורה, וקודם שחרית ואחר שחרית, ובשבת שיעורי פרקי אבות ושאר שיעורי תורה נפלאים, וכל אחד יכול למצוא את שאוותה

ביאור ענין מספר אותיות ותיבות התורה

ענין 'מספר' בעולם מורה על התקדמות ועליה ובכל מצב וענין בבריאה יש תמיד 'מספר' ששייך כל דבר זה לזה וכן הוא באותיות התורה וזה ענין מצוות ספירת העומר

של"ס פרשת שמיני תשפ"א

א.

התורה הוא בפסוק (יא, מב) "כל הולך על גחון" דאות ו' של תיבת גחון הוא חצי התורה באותיות, ואות ו' זו הוא ו' רבתי.

ויש לשים על לב להתבונן מדוע דווקא בפרשת שמיני יצא עניין זה שמתחלקת התורה למספר תיבותיה ואותיותיה, ומה לימוד הוא לנו בענין זה.

בפרשת השבוע יש ענין נדיר קצת, שיש בפרשה מספר של חצי תיבות התורה, בפסוק (ויקרא י, טו) בין התיבות "דַּרְשׁ דָּרַשׁ מִשָּׁה" שדרש אחד מכאן ודרש אחד מכאן וביניהם הוא מספר חצי מתיבות התורה.

וכמו כן הוא במספר אותיות התורה שמספר חצי מאותיות

ב.

אות כזאת יחד עם הברת אות נוספת תיצור יחד תיבה שהיא תהא משמעות של דבר מסוים, וחכמה זו שהיא בכל שפות העולם נלמדת מהתורה שהיא הייתה הדבר הכתוב הראשון בעולם, ואמנם בתורה אין שום דבר שנעשה רק לצורך הבנת כתיבתה הפשוטה, כי התורה היא

הנה באמת יש להעמיק בכלל בכל ענין אותיות שמתחברות ונעשות תיבות, ובאמת אין קשר ושייכות בין אות אחת לחברתה כדי שיתחברו להיות תיבות, והביאור הפשוט והגשמי הוא שכך היא חכמת השפה, שבכדי להגיע לדבר שנקרא ונכתב, לכן קבעו שהברת

ליצור מהם תיבה אלא יש ביניהם קשר פנימי עמוק וקדוש שאין אנו יכולים להשיג פנימיות קדושתם והשפעתם.

וכן ביאר הרמב"ן (בהקדמתו לפירושו על המקרא) על קדימות התורה לעולם, דהיינו שהיו צירופי אותיות שונים שלא הוצרכו לקיים את העולם, והיינו שעתה אותיות התורה וענייניהם יש בהם דרך ואופן להחזיק ולקיים את העולם.

ומעתה שומה עלינו להבין מה יש לנו לימוד מאותו קשר שיש בין האותיות, שאמנם באמת בוודאי אין אנו יכולים להבין כל עומק וסוד הבריאה וקיום העולם על ידי התורה, אבל עצם גילוי זה שהאותיות יש בהם פנימיות ומהות והם מחזיקים את העולם, הרי גילוי זה ללמד על הכלל יצא ללמדנו איזה מוסר וחזוק שיש לנו להוציא מעצם הענין שיש מושג של קשר קדוש בין אותיות התורה.

ארוכה מארץ מידה ורחבה מיני ים, ואם בה נעשתה חכמה זו, הרי מובן וברור שאין כאן רק חיבור אותיות כדי ליצור משמעות של תיבה מסוימת, אלא בוודאי יש בה פנימיות קשר בין כל אות לחברתה, שלא רק נכתבו האותיות למען הקשר הפשוט של יצירת התיבות ומשמעותם, אלא בוודאי יש בהם עומק והבנת קשר ושייכות כל אות העומדת לצד חברתה.

וראיה ברורה לכך היא הא דקיימא לן שכל אות צריכה להיות מוקפת גוויל, ואם נוגעים שני אותיות אחד בשני באופן שאין גוויל מקיף סביב כל אות, פסול ספר התורה כולו. והנה אם עיקר המטרה היא הבנת וחיבור האותיות כדי להוציא מהם את התיבה ואת משמעות הדבר, אם כן מה איכפת לי שהאותיות אינם ברורים ומיוחדים כל אחד לעצמו, ומוכרח שיש כאן ענין לכל אות וענין לכל תיבה, ואין זה רק קשר כדי

ג.

מייצרים תיבה, אבל כיון שיש להם איזה קשר פנימי, לכן יש בהם ענין שיהיו זה לצד זה ויחד יעשו תיבה מסוימת.

וניתי לבאר מעט, דאף שמצד גשמיות פשטות האותיות, אין אנו רואים בהם שייכות וקשר חוץ ממה ששני אותיות אלו יחד

כלשהו לטובה ומבקש ומתחנן מהשי"ת שיישאר אותו מצב ממש, ואינו רוצה אפילו לא להתקדם יותר ולהצליח עוד, כי חושב שמצבו הזה הוא המעולה ביותר ששייך, ומי יימר מה ילד יום, אבל הוא רואה רק ראייה גשמית ואינו יודע שכל מצב וכל רגע וכל דבר בחייו יש להם קשר ושייכות ברורה אחד אחר השני, ואי אפשר שיישאר כך באותו מצב, כי צריך להגיע למצב יותר טוב.

וכן לאורך גיסא אם נמצא במצב גרוע ושפל, שיש לו איזה קושי ומתחנן ומבקש מהשי"ת לצאת ממצרו ומיצרו, אבל אינו מבין שדווקא על ידי הקושי הזה יוכל לבוא אחר כך ההשפעה הטובה, כי השייכות והקשר בין הדברים הוא רק באופן שקודם יהיה קושי זה ואחר כך יזכה לראות הטוב הגלוי.

וזה דבר שרק הנשמה וחלק אלוק ממעל שבו יכול להרגיש ולידע ולהבין קשר ושייכות העניינים זה לזה, וכל סדר מהלך חיי איש ישראל עלי אדמות יש להם תכנית וסדר ברור, מטרה ותפקיד שהוא מחויב להשלים, וכל מצב וכל רגע יש לו מטרה שצריך לסיימה ולעשותה באותו זמן.

ויש בזה עומק גם שכל ישראל מרומזים ומכוונים בתורה, כאשר נודע שישראל"ל הוא ראשי תיבות י"ש ש"שים ר'בוא א'ותיות ל'תורה, וכל אחד יש לו שייכות וקשר לתורה על ידי שיונק השפעתו מאות זה, וגם הקשר שלו עם שאר אנשים הוא על ידי הקשר בין האותיות של נשמות אותם האנשים הקשורים יחדיו.

ומכאן נבוא אל הביאור, שבאמת כל מה שברא השי"ת בעולמו, הכל קשור זה בזה, כל ענייני הגשמיות הנמצאים בעולם הזה קשורים ושייכים אחד לשני, אף שאין אנו מבינים ויודעים שום קשר וענין שיהיו שייכים זה לזה, כגון יום אחד ליום אחר, או שבוע אחר שבוע ושנה אחר שנה, ואפילו רגע אחד אחר רגע אחר, שיש שורש יניקה והשפעה ברגע זה ששייך שיבוא רק אחר הרגע הקודם, וכן הוא בענין מקומות, שכל דבר שנמצא במקום מסוים יש לו קשר ושייכות בשורשו לדבר שנמצא על ידו, ואף שהם נראים רק בריאה גשמית של דומם, אבל הם בריאה אלוקית שכל ענין בריאתו ועניינו במקום זה יש לו שייכות ותכלית ותפקיד בעולם הזה.

ולפעמים אדם נמצא במצב

עלי אדמות, אבל זה טעות, כי בכך הוא כמו הנחש שירד ממעלת 'הולך' ונעשה 'זוחל' שמעתה אינו יכול להתקדם כראוי, שגם הולך הרבה יותר לאט וגם שאינו רואה היטב את המטרה שאליה הוא הולך כיון שהוא זוחל על הארץ ואינו יכול לראות לגובה מה לפניו. ותפקידו של האדם הוא להיות 'הולך' אף אחר שנפל ונכשל וכדומה, להישאר במעלתו הרמה שהולך למטרתו ולתפקידו על אף הקושי, כי הוא מבין שיש מהלך ויש סדר ותכלית לכל הקורות אותו.

ולכן תפקיד האדם בכל מה שקורה עמו, להאמין ולידע שאם הוא עומד עתה במצב זה, הרי זה תפקידו לעשות ברגע זה, ומעשיו הללו יביאו את ההמשך ואת מטרתו הטובה יותר אחר כך.

ובזה יבואר עונשו של הנחש הקדמוני שפיתה את חוה לאכול מעץ הדעת וחתך השי"ת את רגליו כנודע ממדרשי חז"ל, ויש בזה רמז וסימן לכל מי שחס ושלום נכשל באיזה חטא או נפל לאיזה קושי ומעתה חושב לעצור את התקדמותו, וחושב שכבר לא יוכל להגיע למעלתו ולתפקידו השלם

ד.

להתקדם שאחר שיש אחד, אפשר לספור את השני ואת השלישי וכן הלאה.

ולכן באמת יש ענין בתורה לספור את התיבות ואת האותיות, כאשר ביארנו שיש קשר מכוון בין כל האותיות וכל התיבות, ויש בהם מהלך וסדר ברור, שכל דבר מכוון ומסודר ויש להם תוכנית וסדר ומהלך.

ולכן כשמגיעים לחצי התורה, אם באותיות או בתיבות, הוא זמן לעשות סיכום מה היה עד כאן,

ומעתה נשוב לבאר ענין מספרי התיבות והאותיות בתורה, ומדוע דווקא בפרשתן נחלקו אותיות ותיבות התורה לשתיים, והרמז מאותם הפסוקים.

דהנה ענין 'מספר' באופן כללי מורה על סדר ומהלך, כי מספרים תמיד מסודרים זה אחר זה. שהרי אם יספרו רק מספר אחד בלא מניין שלם, רק כגון שיספרו: 'אחד, אחד, אחד', הרי בכך אין להם שום קשר ולא יגיעו מזה לשום מניין ותוצאה, ואלא צריך

כך תמיד היא מתחדשת, ומכאן צריך האדם ליקח חיוזק בעצמו, שאף שיש איזה חסרון וחושך והסתרה, אבל צריכים להמשיך בעבודת הקודש כי אחר כך תמיד מגיעה ההתחדשות, ואת זאת דרש דרש משה בקרבן החטאת של ראש חודש להמשיך את המספר ואת העליה וההתקדמות, ולא לעצור כשיש איזה קושי או חסרון, אלא לידע שאחר כך תבוא ההתחדשות כמו חידוש הלבנה.

וכל הלימוד הגדול הזה יש לומר שמקומו הוא דווקא בפרשת שמני, שהרי 'יום השמיני' הזה היה ראש חודש ניסן כמאמר חז"ל (שבת פז:) והוא נטל עשר עטרות והיה יום גדול ומעולה, ומצד שני היה בו צער ויגון לישראל, שגם מתו בו נדב ואביהוא, וגם השכינה לא ירדה למשכן עד שלא נתברכו מפי משה ואהרן, והיו הם זמנים קשים לישראל שהיה נראה כריחוק והסתרה מצד השי"ת.

והיינו שהיה היום הזה מעורב מעלה וצער יחד, ובא להורות שאף שיש רגע אחד רם והשני שפל, או שמנסים לעשות דבר טוב ואין רואים את ההצלחה, אבל כך הוא דרך העולם שיש קשר ותכלית בכל רגע ורגע ובכל מצב ומצב, ורק אם

ומכאן ממשיכים להתקדם עוד ועוד.

ולכן חצי התורה באותיות הוא באות ו' של תיבת 'גחון' שמרמז על מעלת האדם על פני הנחש, שהנחש הוא זוחל על גחוונו, אבל איש ישראל צריך להיות תמיד 'הולך על גחון' להיות במעלת 'הולך' להתקדם עוד ועוד ולא לעצור ממספרו.

ולכן ו' זאת היא ו' רבתי, כי אות ו' מורה על ענין החיבור, ובא לרמז שהאותיות כולם מחוברים זה לזה ויש בהם סדר ותכנית והמשך ברור מאחד לשני, ומזה יתחזק אדם בכל דרכיו ומצביו בחייו על הארץ, שלא יתפעל מכל מה שקורה לו, אלא תמיד ימשיך באופן של 'מספר' שממשיך ומתקדם ועושה את תכליתו ומטרתו בעולמו.

וכמו כן יש לרמוז בפסוק 'דרש דרש משה' ששם הוא חצי התורה בתיבות, והלא דרשה זו אמר משה על חטאת של ראש חודש, והנה על חטאת של ראש חודש אמרו חז"ל (חולין ס:) שאמר השי"ת לישראל "הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח", ויש לרמז בזה שכמו ענין הלבנה שהיא מתמעטת בכל חודש, והיא נסתרת מעיני אדם, אבל אחר

האדם וחלק אלוך שלו מאמין ויודע שיש תכלית ומטרה בכל דבר שעושה, וכל אחד מביא את השני וגורם קשר ועבודת אלוקים להגיע לתכלית שלמה על ידי כל המצבים כולם, ואז אכן זכו להשראת השכינה ולניסים והשפעות למעלה מדרך הטבע.

[וגם יש להוסיף שביום זה שנחנך המשכן, יש בו רמז להשפעות אותיות התורה על העולם, שהרי המשכן היה יסוד העולם, וכמבואר בחז"ל (ברכות נה.) שבצאלל ידע לצרף האותיות שנבראו בהם שמים וארץ, והיינו שקבע במשכן את קדושת והשפעת אותיות התורה במשכן, ואין כאן המקום להאריך בזה].

עושים תפקידינו נכונה ובכל מצב שיש בהשתוות שלמה, אזי זוכים באמת להשראת השכינה, שבאותו יום נעשה בעולם מושג חדש שיש השראת השכינה בקביעות בעולם הגשמי, מה שלא היה כן לפני כן מאת הבריאה, ואז זכו למעלה נפלאה זו, על ידי שהבינו את תפקידם ומטרתם בעולם בכל מצב.

וזה מרמז גם 'ביום השמיני' שמספר שמיני הוא מורה על מעל לדרך הטבע, שהעולם עומד על שבעת ימי הבניין כנודע, ועבודה רבה זו היא למעלה מדרך הטבע, שהרי האדם אינו מבין ואינו רואה את הקשר והשייכות בין כל הדברים בבריאה, ורק נשמת

ה.

התקדמות ועליה לקראת מתן תורה, ולא רק הציפייה בעלמא בלא תועלת, אלא כל יום הוא מספר נוסף שמתקדמים ומתעלים לקראת המעמד הגדול של קבלת התורה.

ואף אם לפעמים יש לו איזה חולשה או נפילה וקטנות הדעת, אבל זה רק נראה בעין גשמית כירידה ונפילה, ובאמת יש לכל דבר קשר ועבודה וענין ומטרה,

ובספר וסיפור של ענין המספר, נוכל לספר בזה עוד עבודת ספיר ויהלום של ימי ספירת העומר הללו.

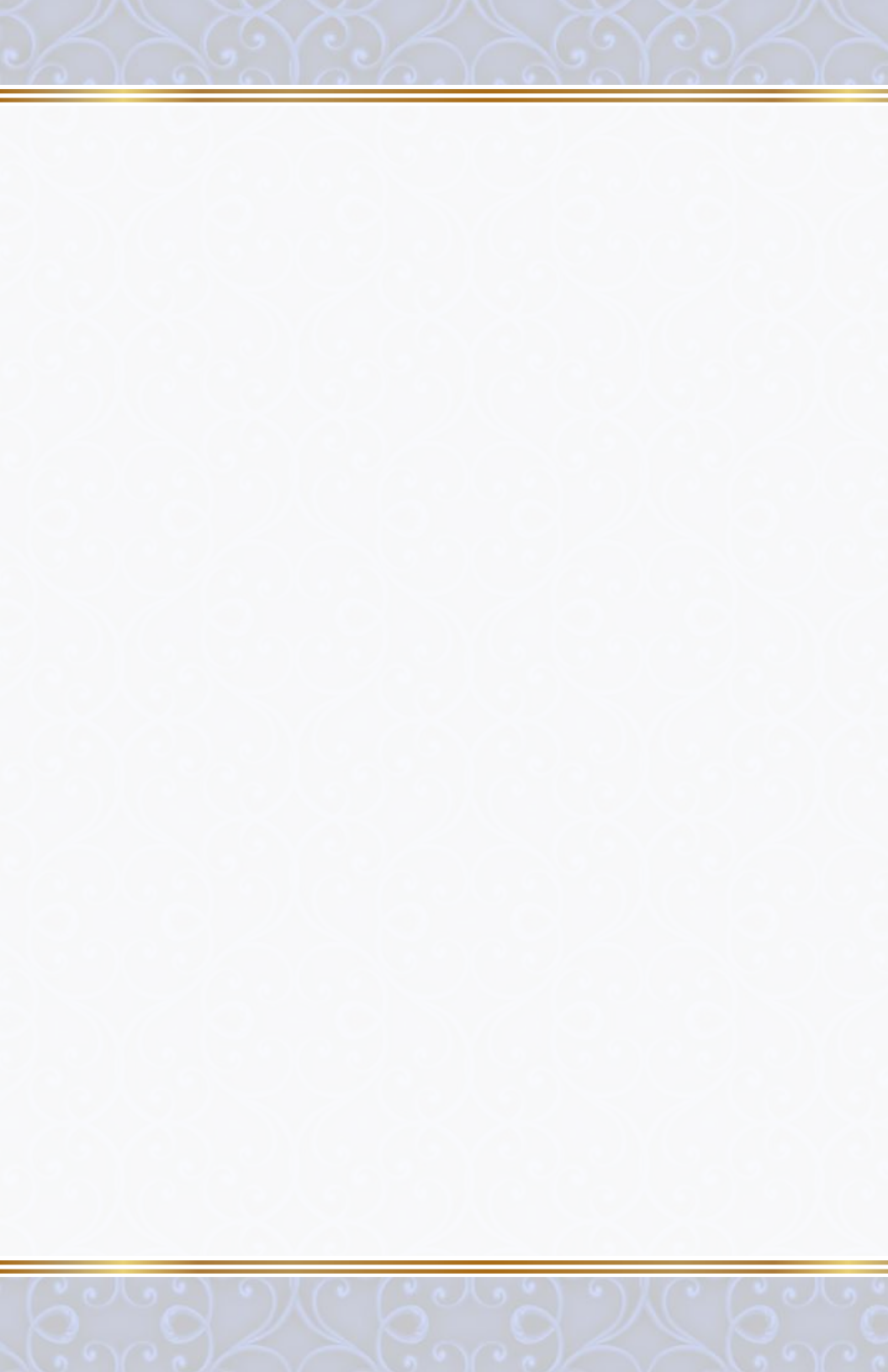
וראשית הוא באופן פשוט, עצם מצות הספירה וההתקדמות, כמבואר במצווה זו שאין סופרים מלמעלה למטה, היינו למעט מחמישים יום עד יום אחד, כפי שעושים בציפייה לאיזה דבר, דאדרבה, כאן הוא ענין של

נעשים הימים הללו כספיר ויהלום
לעבודת השי"ת בשלמות לקראת
המטרה והתכלית של השפעת
התורה בכל העולמות.

ויעזור השי"ת שאכן נזכה לספור
כל ימינו ומצבנו ולהתעלות בהם
לטובה ולתכלית ביאתנו לעולם,
עדי נזכה שוב לגילוי של 'יום
השמיני' באור נפלא מעל לדרך
הטבע בביאת משיח צדקנו ובניין
בית המקדש השלישי במהרה
בימינו אמן.

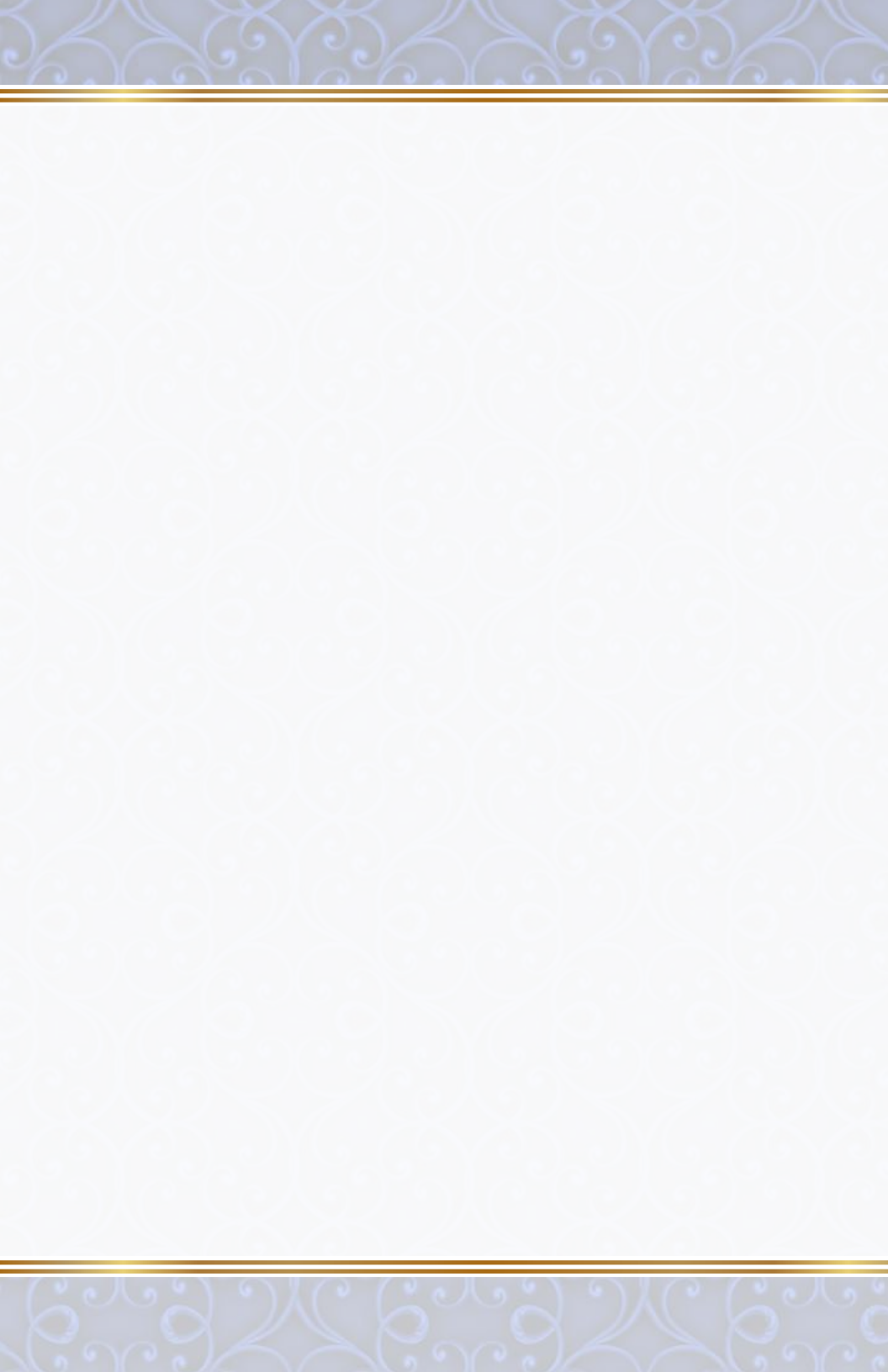
ולכן ממשיך במספר עוד ועוד עד
שיבוא אל התכלית והמטרה.

ובאופן עמוק יותר יש להוסיף
מאמר הספרים הקדושים על לשון
הפסוק (ויקרא כג, טו-טז) "וּסְפַרְתֶּם
לָכֶם מִמִּחֶרֶת הַשָּׁבָת וגו' תִּסְפְּרוּ
תְּמִשִּׁים יוֹם" שהוא מלשון ספיר
ויהלום, היינו להאיר את הימים
הללו ולנקותם, ועל ידי זה יתקדם
ויתעלה לקראת קבלת התורה,
ובכן לדידן יבואר מאוד שכיון
שכל ענין המספר הוא אכן אופן
של עליה והתקדמות, לכן באמת

מאמרים
חדשים

עבודת הימים שאחר פסח

יצי"מ הייתה באופן שרק אח"כ הבינו את הנס וזכו
לומר שירה וזה לימוד לכל אדם לעבודת הימים
שאחר פסח

שביעי של פסח תשפ"ה

א.

איזה מזמורי הודאה ושבח להשי"ת
שנוקם בנוגשיהם.

ונוכל לומר בזה ביאור בדרך
אפשר מדוע עשה ה' ככה שישרו
לפניו ויכירו בניסיו רק אחרי סיום
כל הניסים ולא מיד בעת הנס
ממש, ומזה יצא לנו דרך עבודה
לימים שאחר חג הפסח.

עניין השירה שאמרו ישראל
בשביעי של פסח, כבר נעמדו בזה
מדוע לא אמרו שירה מיד ביציאתם
ממצרים ביום ט"ו ניסן והמתינו
מלומר שירה עד אחר שבועה ימים
שנקרע להם הים, ואפילו עוד
קודם לכן בעת שהכה השי"ת את
המצרים, היה מן הראוי להראות

ב.

בניסי ניסים.

ואחר שיצא מבית הסוהר, הלך
ראשונה לאיזה בית איש יהודי
הראשון שמצא, וביקש מבעל הבית
שיספור את המכות שיש על גופו
מפני שהתחייב וקיבל עליו לתת
צדקה על כל מכה שקיבל על שזכה
לעשות מצוה במסירות נפש.

ואחר כך בבואו לפני רבו

ונקדים עובדא שהייתה אצל
הגה"צ רבי משה ניישלאס זצ"ל
שהיה קודם המלחמה אב"ד
סערדהאלי, ופעם אחת בשנות
המלחמה רצה לנסוע לרבו הרה"ק
רבי שלום אליעזר מראצפערט
זצוק"ל לימי ראש השנה, אלא
שנתפס והושם בבית הסוהר ושם
היכוהו מכות נאמנות, וניצל משם

לומר שירה ולהודות לפניו על כל טובותיו וחסדיו אליהם, אבל כל זמן שהיו עדיין נרדפים על ידי המצרים, ועדיין היו בתוך הצער והייסורים, אף שכבר התחילו להיגאל ופסקה עבודת הפרך ואף יצאו ביד רמה וחזקה ממצרים, אבל כל שלא אבד כוח הטומאה ורדיפת מצרים את נפשותם, עדיין לא זכו לעכל ולהרגיש שמחת הודאת הניסים, ואחר שעלו מן הים וראו את מצרים מת על שפתו, או אז יכלו לקבל ולהפנים את גודל הניסים ולקבל באהבה ובשלמות את רגש ההודאה ולשיר לפניו שירה.

וכדאיתא בספ"ק על אכילת המרור רק אחר אכילת המצה, כי אחר שנגאלים ומרגישים בני חורין, שעל זה מרמזת המצה, רק אחר כך אפשר להרגיש ולהבין קושי ושעבוד המרור הנורא ולהודות להשי"ת על הצלתנו ופדות נפשנו, ולהבין שגם המרור והקושי גם הוא היה לטובה ולהודות לפניו גם על הצרות שהיו לתכלית טובה ותיקון נפשנו.

רבי שלום אליעזר התאונן רבי משה אצל רבו שידוע בנפשו שבשעת שהיכוהו לא קיבל עליו את הדין בשלמות האהבה להשי"ת, וענה לו רבי שלום אליעזר שפעם אחת עברה אחותו [בת הרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זי"ע] איזה מקרה קשה ובכתה כנ"ל לפני אחיה הרה"ק משינאווא זצוק"ל שלא קיבלה הכל באהבה, ואמר לה הרה"ק משינאווא שאמנם בשעת מעשה עצמו קשה מאוד לקבל באהבה מכות קשים, אבל עיקר העבודה היא אחר כך, כשכבר יוצא האדם לחירות ומחשב לאחוריו את כל מה שעבר, שאז צריך להאמין ולידע ולהכיר שכל מה שעשה עמו השי"ת היה לטובה גמורה ולתכלית עבודתו בזה העולם ולקבל כל מה שעבר באהבה גמורה, ובזה הוא ממתיק ומתקן את כל הדינים והקשיים שעבר.

ובדרך זה יש לומר כמו כן שרק אחרי שיצאו ישראל ממצרים לגמרי ונעשו להם כל הניסים הללו, רק אחר הכל היו יכולים לעצור ולהתבונן ולראות את כל הטובות והנפלאות שעשה עמם השי"ת במצרים ועל הים, ולכן אחר כל המעשים אז עצרו

ספירת העומר שהם מדרגות הסולם העולה בית קל לקראת חג מתן תורה, שבהם יש להתבונן ולהכיר באותה קרבה ואותם ניסים שזכינו להם בימי החג, ועתה לומר שירה עליהם ולהודות לפניו יתברך ולעובדו תמיד.

ובזה יש ליישב את קושיית הנודעת של ספר החינוך (מצוה ש"ו) מדוע לא נמנה את ספירת העומר מלמעלה ללמטה, היינו מיום חמישים עד יום אחד, שהרי העיקר הוא לצפות לקבלת התורה, וכל כמה שמורידים ימי ציפייה, תגבר ההשתוקקות יותר ויותר.

ולדרכינו יובן, שכל יום יש בו הבנה והשגה והתבוננות לראות ולהכיר את בעל הנס שעשה עימנו את כל הטובות, ועל ידי הכרה זו נוכל לעובדו ולהתקרב אליו, ולכן כל פעם שמוסיף יום בספירה, הרי יש בו יותר הבנה והשגה מהניסים שהיו בימי הפסח, ולכן מעלים את המספר, וכל יום מוסיף השגה והבנה בקדושתו יתברך ואהבתו אלינו, וממילא נוכל להתקדם יותר ולהתקרב אליו לזכות לקבל התורה במעלה רמה ונפלאה, אכ"ה.

ומעתה יש לומר שעבודת הימים שאחר פסח היא חשובה ועיקרית יותר מכל עבודת ימי החג עצמו, שהרי כמו שכלל ישראל במצרים לא הצליחו להשיג ולהבין ולהרגיש את הודאת ושבח השי"ת עד שלא יצאו לגמרי ונאבדו המצרים מהעולם, ורק אחר כל הניסים יכול לעצור בעצמם ולהתבונן ברוב חסדיו ולומר שירה, כמו כן עבודתנו עתה בימים שאחר פסח, היא היא עיקר ההתקדמות והעליה לקרבת אלוקים, שעתה אחר שעברנו את הזמן של כל הניסים הללו, הרי עתה הוא זמן נכון ומסוגל לעשות חשבון נפש, להכיר את אלוקותו הגדולה שעשה לנו את כל הניסים הללו, הוציאנו מעבדות לחרות ומיגון ליום טוב, ולכן נודה לפניו שירה חדשה.

ועתה בימים האחרונים של פסח הוא זמן נכון ליקח מאותם אורות וקדושת מועד מרומם זה שאחר שנראה ונכיר את קרבתו שיש בעת המועד, נוכל להתבונן ולראות את אהבתו הגדולה אותנו ולהתנהג על פיה בימים שאחרי החג.

ולכן מיד אחר פסח הם ימי

מאמר והיה אם שכח תשכח את ה' אלוֹקֶיךָ

עבודת שביעי של פסח וביאור שם 'אחרון של
פסח' בהשגת קישורינו וחלקנו בו יתברך בשלמות
נגד 'בעל צפון' שניסה להשכיח מישראל שהם
חלק אלוֹק קדוש

אחרון של פסח תשפ"ה

א.

וכתב (לפסח, ד"ה איתא במדרש) דששת
ימי הפסח הם הכנה ליום שביעי
של פסח שבו הוא יסוד ועיקר
החג והישועה, עיי"ש שהשווה את
שביעי של פסח לשבת ששת ימי
המעשה מכינים אותו.

ונבאר בס"ד ענין זה חשיבות
חג שביעי של פסח שזכו ישראל
להשגה עליונה של קרבת אלוֹקים
וידיעת קדושת אלוֹקתו יתברך,
ומכך יצא לנו ביאור התעלות
והתקדמות המדרגות של ימי
ספירת העומר.

מובא בראשונים ובמפרשי
המקרא (רבינו בחי ואבן עזרא וספורנו
שמות ה' ו' ושם יד, ל, ועוד) שעיקר גמר
וחוזק ענין גאולת ישראל ממצרים
היה ביום שביעי של פסח ואחרון
של פסח, ומשום הכי הוא הזמן
של השירה ששוררו ישראל על
גאולתם.

וכן באור החיים הקדוש (שם יד,
ל) כתב על שביעי של פסח בזה"ל
"ביום ההוא היתה התשועה ולא
קודם", ע"כ.

ובספה"ק בית אהרן הגדיל ביותר

ב.

חז"ל שהוא נשאר כדי להטעות את
פרעה שיאמר שקשה יראתו ולכן
אינו נופל, וממילא ירדוף אחר בני
ישראל, ולכן חזרו ישראל לחנות

ונקדים לבאר מה שמובא בענין
עבודה זרה של בעל צפון שהוא
נשאר אחרון מכל אלילי מצרים
כמובא ברש"י (שמות יד, ב) ובמדרשי

ולא היה בשעבוד מצרים, אבל הישועה שהיה בקריעת ים סוף משער הנ', על זה ישיר משה ובני ישראל", עכל"ק.

והיינו שבאותו מעמד של קריעת הים שעמדו נוכח בעל צפון שהוא היה אליל חזק ותיקף להכניס את ישראל לשפלות נוראה של שער הנ' של טומאה, באותו מקום עמדו ישראל ונתעלו למדרגה עליונה של נ' שערי קדושה ותיקנו את כל שערי הטומאה שהיו בהם במצרים.

ובספה"ק שם משמואל (פרשת צו - אחרון של פסח, תרע"ב) ביאר יותר וזל"ק: "ויבקעו המים. ברש"י כל מים שבעולם, ובמכילתא דאפילו המים העליונים נבקעו. ויש להבין למה נצרך לזה. ונראה דהנה פרעה חשב שבעל צפון סגר עליהם המדבר. וכנראה דבעל צפון הוא משער החמישים דקליפה, והוא נעלם על כן נקרא 'צפון', והוא דבר שאין בו שינוי, ובמכילתא שבעל צפון היו שני אבנים מבראשית הבריאה, והוא משום דזה ענין שאין בו שינוי, וחשב פרעה להתגבר עליהם בכח זה להכניסם בשער הנ' דטומאה.

"והנה מים העליונים הם משער הנ' והוא ה"א הראשונה, ומים התחתונים ה"א אחרונה כבתקוני

שם, כדכתיב (יה, ב-ג) "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּשׁוּבוּ וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי פִי הַחִירָת בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי פַעַל צִפּוֹן נִכְחוּ תַחֲנוּנוֹ עַל הַיָּם וְאָמַר פֶּרְעָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִבְכִּים הֵם בְּאַרְצָן סָגַר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר", ויש לבאר מה היה כוחו ומהותו של אותו אליל נורא, ובמה הוא נחשב שהוא קשה מכולם.

בספה"ק שפת אמת (פסח, תרמ"ה) כתב שעל ידי קריעת ים סוף תיקנו גם את שער הנ' של הטומאה ששורשו היה בבעל צפון, וזל"ק: "והנה כתב האר"י ז"ל בענין שלא הספיק בצקם להחמיץ עד שנגלה מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם. כי היו במצרים נ' סטרי דמסאבותא. ואם היו עוד רגע במצרים היו נטבעין בשער הנ' ע"ש. ונראה דעתה על הים נכנסו לתקן גם שער הנ' דכתיב כאשר יענו כו' כן ירבה כו' יפרוץ. והיה צריך להיות בינתיים גאולה. ואחר כך לחזור גם בשער הנ'. ומול זה נכנסו אחר כך בנ' שערי קדושה.

"ולכן נשאר להם עוד בעל צפון שרומז על מדרגה עליונה שלהם. ולכן כתיב ויושע כו' ביום ההוא שהיה הישועה משער הנ' שהוא שער הנעלם. ולכן כתיב אז ישיר משה, שמרע"ה היה באמת הגואל

גברו ישראל על אותו שער נ' חזק ונתבטלה כל הטומאה.

ובזה מבואר כוונתו של ספה"ק שפת אמת הנ"ל שהישועה באה בלשון נסתר דכתיב "ויושע ה' את ישראל" בלא לפרט את אופן הישועה, כי הישועה באה משער הנ' שהוא שער הנעלם, ובזה גבר על שער הנעלם דטומאה שהוא מרומז בלשון 'צפון' שהוא טומאה שאין בה שינוי כנ"ל.

ויש להבין מה הענין ששער נ' דטומאה שייך עם הענין שהוא דבר שאינו משתנה. וכן על משקל זה נצטרך לבאר שהלא זה לעוצת זה עשה אלוקים, ואם כן יש לברר היכן מצינו בשער הנ' של שערי הקדושה מעלה זו שהיא כנגד שער הנ' של מדרגות הטומאה.

הזוהר. ועל כן בבקיעת המים העליונים בא הנס משער הנ' עד ים סוף סופא דכל דרגין. וזה לעומת פרעה שבא עליהם מכח שער הנ' דטומאה, לעומתו האיר עליהם משער הנ' דקדושה ונתבטלה כל הטומאה כהמס דונג לפני האש, ומאחר שנתבקעו המים העליונים שהוא שורש כל המים, ע"כ בהכרח שנתבקעו כל מים שבעולם", עכ"ל ק.

נתבאר שהיה שם מלחמה בין כוחות הטומאה שהנהיג פרעה ורצה להתגבר על ישראל ולהשפילם לתוך שער הנ' של טומאה שהוא בעל צפון שמסתיר ומצפין את עצמו ואינו משתנה לעולם, ולעומתו האיר השי"ת את שער נ' דקדושה ובקע את המים כולם בכל המדרגות שבין הכי טמא להכי קדוש, ועל ידי זה

ג.

של הטומאה עניינו הוא להשכיח מישראל את היותם חלק ה' עמו נשמה אלוקית שיש בהם חלק אלוק ממעל ושייכים להשי"ת, וכמו שאמרו חז"ל (סוכה נב.) על יצר הרע שצפון בלבו של אדם ומשם מנסה להשכיח ממנו את עיקר

ומעתה נוכל להוסיף בה ביאור, מהות עניינו של בעל צפון - הטומאה הנעלמת, עניינה ודרכה להתגבר על ישראל, והדרך והאופן להתגבר עליה בכוח שמתעורר בכל שנה ביום שביעי של פסח.

ויש לומר שענין שער החמישים

לידי נסיון בדבר אמונה בה' אחד שיסודתה בהררי קודש וכו', הרי כל הקליפות בטלים ומבוטלים והיו כלא היו ממש לפני ה' וכו'", עכל"ק ועיי"ש עוד.

וכל זה שאמר שכל איש ישראל יש בו אהבה מוסתרת ויעמוד בנסיון קשה של אמונה, הוא רק אם עדיין יודע שהוא איש ישראל אלא שנתפתה ל"ע לתאוות העולם ופיתויי היצר, אבל אם ח"ו נפל לשער הנ' היינו ששכח כלל שיש בו נשמת איש ישראל יהודית חלק אלוק ממעל, אם כן כבר סובר שאי אפשר לו להתשתנות וחושב בדעתו שאין בו שום 'צפון' היינו שאין בו פנימיות מיוחדת שיכול להתחזק על ידה, ונמצא שהסט"א הוא 'בעל צפון' היינו שהוא הבעלים על חלקו הצפון והפנימי של האדם ושולט עליו שלא ידע שיש בו קדושת חלק נשמתו אלוק ממעל.

ולכן 'בעל צפון' הוא בגימטריא שכ"ח לשון 'שכחה', כי זה עיקר מהותו להשכיח את האדם לגמרי מעצם היותו יהודי.

ולכן שער נ' זה הוא ענין נסתר ונעלם כפי שהבאנו לעיל, כי מהותו הוא שפועל להעלים ולהסתיר את נשמת איש ישראל מידעתו של

היותו בדרגת נשמת ישראל.

ולכן הוא שער הטומאה הכי קשה וחמור, כי מכל טומאה אחרת, יכול האדם לשוב ולחזור בתשובה, אבל אם שוכח כלל את היותו יהודי, הרי אין שום דרך ואופן שיזכור לשוב לבוראו, שהרי אינו זוכר כלל את חלק נשמתו הקדוש שיש בו.

כי בכל דרגה של טומאה, יש עדיין תקווה ודרך לשוב למחצבתו וכדבריו של ספר התניא (פרק י"ט) וזל"ק: "וכן הרשעים ופושעי ישראל קודם שבאו לידי נסיון לקדש השם וכו' ולכן נקראת אהבה זו בנפש האלהית שרצונה וחפצה לדבק בה' חיי החיים ברוך הוא בשם אהבה מסותרת כי היא מסותרת ומכוסה בלבוש שק דקליפה בפושעי ישראל וכו'." רק שהיא בבחינת שינה ברשעים ואינה פועלת פעולתה בהם כל זמן שעסוקים בדעתם ובינתם בתאות העולם. אך כשבאים לידי נסיון בדבר אמונה שהיא למעלה מהדעת ונגעה עד הנפש לבחינת חכמה שבה אזי היא ניצורה משנתה ופועלת פעולתה בכח ה' המלוכש בה וכו'." ואף כי הקליפות גברו עליו כל ימיו ולא יכול להם כמארו"ל שהרשעים הם ברשות לבם, מכל מקום כשבא

האדם.

ומנגד שער הנ' של הקדושה הוא השגת שלמות נשמתו וחלקו הקדוש ששייך להשי"ת, שמבין ומשיג לעומק ומכיר בדיוק את החלק שיש בו שקשור ודבוק לחי עולמים יתברך שמו, ומבטל את כל גופו ונפשו לאותו חלק קדוש שיש בנשמתו, חתיכת אלוקות קדושה ונוראה, ואז זוכה לקרבת אלוקים נפלאה, עד כדי כלות הנפש שכל כולו רוצה לעזוב את גופו ולהידבק בחי עולמים ולהיות כל כולו חתיכת אלוקות קדושה.

[ויש להוסיף בזה מה שכתבו חכמי הקבלה ששמו של שר השכחה הוא מ"ס שהוא בגימטריא ק'. ויש לרמוז בזה שיש מאה כוחות, חמישים של קדושה וחמישים של טומאה, ולכן אם חוזר על פרקו מאה פעמים, אחתי איכא חשש שיאבד את תלמודו, ורק אם מגביר עוד לימוד אחד על פני אותם הכוחות הנלחמים אלו באלו, על ידי זה מגביר את צד הקדושה, ויכול לזכות לכל חמישים שערי הקדושה, ולכן אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים ואחד, שאותו אחד הוא מטה את כל החמישים לטובתו, וכן הוא לא רק בלימוד התורה אלא בכל עניין מעבודת

השי"ת שיש כוחות הקדושה הנלחמים בכוחות הטומאה, ואם מגביר את הקדושה, הרי הוא כובש ומכניס את כל הכוחות לצד הקדושה.

וזה גם ביאור מאמר חז"ל (מגילה ג:) שמ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין, שהוא שם של שר השכחה שנקרא מ"ס', והיינו שאז בעת מתן תורה, היה אופן של נס שיוכלו ישראל להחזיק בצד הקדושה על אף שהיו חמישים כוחות אלו כנגד אלו, אלא שבדרך נס היו עומדים מ"ם וסמ"ך, היינו ששר של שכחה עמד בנס ולא היה יכול להשפיע כלום על ישראל, ולכן זכו ישראל לחמישים שערי קדושה, ואין כאן המקום להאריך עוד].

וזה יש לומר כוונת הכתוב (דברים ח, יט) "וְהָיָה אִם שָׁכַח תְּשַׁכַּח אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ" שעיקר החסרון בשכחת הבורא הוא ששוכח שהוא ה' אלוקיך' שהוא אלוק שלך, שיש כך חלק שלו, שאתה קדוש אליו, כי עבודת ישראל הוא להיות תמיד בהרגשת קרבת אלוקים שאני שלו והוא שלי וחלקי כחלקו, וזה הדרגה הכי נמוכה שיכולים ליפול אליה שישכח לגמרי שורשו ומהותו וחלק נשמתו הקדושה.

העניין הזה שה' הוא אלוקיך ויודע ומכיר את חלק נשמתו הטהורה ומחבר עצמו אליה בשלמות.

ומנגד המעלה הכי גבוהה וקדושה היא "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ" (שמות כ, ב) שאדם מכניס לתוך תוכו את

ד.

ישראל לאמירת השירה, שבאו לדרגת המלאכים שהם כולם רק אלוקות בלא גשמיות ואומרים תמיד שירה לפניו, וכשהיו ישראל במעלה זו של השגת אלוקותם השלמה, זכו להגיע לומר שירה לפניו כמלאכי מרום שאין להם כלום בעולם מלבד היותם קרובים וקשורים להשי"ת.

ואכן זהו יציאת מצרים האמיתית של כל איש ישראל שמתעורר הכוח ביום שביעי של פסח, שיוכל להתרומם ולהתקרב להשי"ת שיכיר וידע בידיעה חזקה יותר את קדושת נשמתו וחלק אלוקותו שיש בו, שהרי ביום זה חוזר ומתעורר אותו קדושה ואותו כוח של הכרת נ' שערי קדושה שיוכל האדם להראות באצבע לא רק שה' הוא האלוקים, אלא שה' הוא האלוקים שלי! "זה קלי ואנווהו" בלשון נוכח, שהוא שלי ואני שלו, וזה קרבת אלוקים נפלאה שאפשר להתקרב ולהתרומם ביום שביעי של פסח בכל שנה.

והשתא דאתינן להכי, נוכל לבאר מהות יום שביעי של פסח ועבודת ימי ספירת העומר שאחריו.

דהנה פרעה רצה להתגבר על ישראל באותו כח שישכחו את קדושתם וחלק נשמתם האלוקית, שזה מהות עבודה זרה של 'בעל צפון' כנ"ל, אלא שמלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא ריחם עלינו והגביר עליו את נ' שערי הקדושה כפי שהבאנו לעיל דברי שם משמואל.

ולכן זכו ישראל להשגה נפלאה וקדושה של מעלת נ' שערי קדושה שה' הוא האלוקים, וממילא זכו לראות ולהצביע באצבע ברורה "זֶה אֱלֹהֵינוּ וְאֵנָהוּ אֱלֹהֵי אֲבֵי וְאַרְמְמָנָהוּ" (שמות טו, ב) כי הרגישו בהשגה נפלאה את חלק נשמתם ואלוקותם שיש בהם, שזה מדרגת ידיעת השי"ת בשלמות ההשגה בשער החמישים של הקדושה שמרגיש בתוך תוכו את השראת השכינה ובית המקדש שיש בו.

ובהרגשה מרוממה זאת זכו

אָת הַלֵּילָה" היינו שהאיר את כל
בחינות הלילות והחושך.

והנה בלילה שולט החושך, וענין
'חושך' גם הוא אותיות 'שוכח', כי
השכחה הוא מחשיך את הנשמה
וגורם ליהודי להתרחק מבוראו,
ועל ידי שהאיר את הלילה ונסתלק
כל החושך, ממילא זכו להשגה
נפלאה של ידיעת אלוקותו יתברך.

ועתה בחמישים ימי הספירה,
עבודתנו היא אכן להתקדם
ולהתעלות באותם חמישים
מדרגות, אחר שזכינו לטעום נועם
צוף קדושת אלוקותו יתברך בקרבה
נפלאה וקריעת כל העולמות
ולהרגיש מתיקות זיו שכינתו,
וממילא יכסוף האדם וישתוקק
להמשיך ולהתקדם באותם חמישים
המדרגות, עדי נזכה לבוא לחג
מתן תורה ולהשיג אלוקותו עלינו
בשלמות במאמרו "אנוכי ה'
אלוקיך" ולהיות דבוקים וחבוקים
אליו יתברך תמיד.

וראה נא את לשונו של התניא
קדישא (פרק מז) מה שכתב על יחוד
הנפש עם הש"ת, וזל"ק: "כי ע"י
יחוד הנפש והתכללותה באור אין
סוף ב"ה, הרי היא במעלת ומדרגת
קדושת אין סוף ב"ה ממש, מאחר
שמתייחדת ומתכללת בו יתברך
והיו לאחדים ממש. וזה שאמר
'והייתם לי קדושים כי קדוש אני
ה' ואבדיל אתכם מן העמים להיות
לי', ואומר 'ועשיתם את כל מצותי
והייתם קדושים לאלקיכם אני
ה' אלהיכם וגו'', פירוש כי ע"י
קיום המצות הריני אלוה שלכם",
עכל"ק, וראה עוד שם (פרק מז) מה
שהמשיך שיחוד זה זכינו על ידי
יציאת מצרים, ואפשר להתקרב
אליה על ידי אמירת קריאת שמע
בשלמות הכוונה, ועל כל פנים זהו
המעלה הנפלאה שאפשר להתעלות
ביום קדוש זה.

ולכן נקרעו כל העולמות ונפלו
כל המחיצות ונתגלו כל תעלומות
באותו קריעת ים סוף, והיה אור
גדול כדכתיב (שמות יד, כ) "וַיֵּאָרֶךְ

ה.

בשם 'אחרון', ובדרך כלל היום
השני נקרא 'יום טוב שני' כמו יום
השני של חג השבועות ושל יום א'

ובזה נוכל להוסיף רמז נפלא
בהאי יומא של 'אחרון של פסח',
שלא מצינו שאר מועדים המכונים

נ' של טומאה, אכתי יוכל לעורר את חלק אלוק שבו, וזה הגילוי הנפלא שיש באחרון של פסח.

ועוד יש להוסיף ביאור לשון 'אחרון של פסח' שמרמז לשון 'אחרון' למדרגה האחרונה שיש דהיינו שער הנ', ואף במצבו זה במקומות האחרונים שאיש ישראל יכול להיות, מכל מקום אם יחשוב שהוא 'אחר' לשון 'אחרון', היינו שיש בו כוח אחר - כוח קדושת נשמת חלק אלוק ממעל שבו, יוכל על ידי הכרה זו שהוא 'אחר' לצאת אף ממקום 'אחרון' שנופל שמה, ולהתעלות לקצה האחרון השני של נ' שערי קדושה.

דפסח וא' דסוכות, ואף בחג שמיני עצרת יש יום נוסף של שמחת תורה, ואילו כאן מכונה יום 'אחרון של פסח' וטעמא בעי.

ולדרכינו יבואר באר היטב, כי תיבת 'אחרון' היינו אחר נ' - שאף אדם שכבר אחר שער הנ', וזהו 'אחר נ' - שכבר עבר את השער הנ', ונראה שאין לו תקוה וכבר אין בו אפילו צורת יהודי, כי נשכח ממנו כל חלקו הקדוש. מכל מקום יש לו תיקון על ידי האי יומא של 'אחרון של פסח', כפי שביארנו ששם במקום עבודה זרה של 'בעל צפון' עמדו ישראל והיה להם תיקון של שער הנ' של הקדושה שאף בתוך ההסתר שנמצא בשער

זמרי עולם יהיה צדיק

עטרת ראשנו ונזר תפארתנו, אבינו רוענו אשר
נשא אותנו על לוח לבו הטהור

כבוד קדושת אדמו"ר הקדוש והטהור

מדרן רבי יהושע העשיל זצוקלל"ה זי"ע

בן מדרן הרה"ק רבי אברהם זצוקלל"ה זי"ע

מזידיטשוב שיקאגו

אשר נתעלה לישיבה של מעלה בב"ד סיון תשפ"ד

